

TOMÁŠ PECINA

SLEZSKÁ 56 • 120 00 PRAHA 2 • ČESKÁ REPUBLIKA
TEL. 724029083, 222211784 • FAX 222211785
E-MAIL tomas@pecina.cz • DS whehjsc

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Sp. zn.: **11 Ca 298/2009**

Žalobci:

- 1. Wolfgang Habermann**
Lubník 59, 563 01 Lanškroun
- 2. Tomáš Pecina**
Slezská 56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc
- 3. Jan Šinágl**
Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, DS: qqufvh3

Zastoupení:

Tomášem Pecinou
Slezská 56, 120 00 Praha 2, DS: whehjsc

Žalovaný:

Ministerstvo vnitra České republiky
Nad štolou 936/3
170 34 Praha 7

Replika

žalobců k vyjádření žalovaného ve věci projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 11 Ca 298/2009, a sdělení soudu k výzvě ze dne 5. 2. 2010, č. j. 11 Ca 298/2009-25, ve smyslu ustanovení § 51 soudního řádu správního (dále jen „SŘS“)

Podepsáno elektronicky
Bez příloh

I.

1. K nadepsané výzvě žalobci soudu sdělují, že zejména vzhledem k enormnímu zájmu sdělovacích prostředků, a to i zahraničních, o projednávanou věc pokládají za potřebné veřejné projednání své žaloby, a proto **nesouhlasí** s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS; pro případ, že by soud rozhodl bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 SŘS, žalobci soudu sdělují, že jejich náklady jsou tvořeny toliko zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč.

2. Žalobci neuplatňují námitku podjatosti vůči žádnému z členů designovaného senátu ani senátů zástupců.

II.

3. Na připojený stejnopis (neúplně datovaného) vyjádření žalovaného považují žalobci za nutné reagovat touto replikou:

III.

4. V části II vyjádření žalovaný správně poukazuje na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009 (nesprávně uvedeno: 2008), č. j. 7 As 29/2008-104¹, ve věci *Komunistického svazu mládeže*, avšak závěry, které z něj vyplývají, žalovaný zjevně není s to promítnout do svého rozhodování, když ve vyjádření setrvává na těch mylných východiscích, z nichž vyšel v napadeném správním rozhodnutí, a tato východiska ve vyjádření víceméně jen rekapituluje a rozvádí.

5. Podle názoru žalovaného formulace cílů činnosti sdružení v návrhu jeho stanov (nikoli ve stanovách, jak nesprávně uvádí žalovaný; občanské sdružení, které dosud nevzniklo, nemůže mít stanovy, toliko jejich návrh, resp. koncept) přes proklamaci podpory porozumění mezi národy, s důrazem na porozumění mezi Čechy a Němci, neotvírá prostor pro veřejnou či odbornou diskusi k vyjmenovaným tematům, neboť pouze jednostranně prezentuje vlastní názory a interpretaci dotčeného dějinného období a toliko vznáší požadavky z ní vyplývající.

6. K tomu žalobci podotýkají, že neshledávají nic nepřirozeného či snad dokonce nezákonného na tom, jestliže občanské sdružení pouze „jednostranně prezentuje“ vlastní názory, neboť právě v tom tkví podstata a smysl jeho existence: osoby, které tyto sdružením proklamované názory nesdílejí, se patrně nebudou o členství v něm ucházet, a pokud by tak učinily, nemohly by být za členy sdružení přijaty. Smyslem činnosti žádného občanského sdružení není prezentovat názory obecně přijímané nebo v jakémkoli smyslu „vyvážené“, nýbrž právě jen názory partikulární a často i potenciálně kontroverzní.

7. V tomto smyslu nezbyvá než odkázat na ustanovení čl. 20 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“), podle něhož jsou občanská sdružení oddělena od státu; od žádného občanského sdružení proto nelze požadovat, aby jeho názory byly souladné s názory vlády nebo státní diplomacie, a *Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, občanské sdružení*, ve svých navrhovaných stanovách zcela otevřeně a jednoznačně deklaruje, jaké názory hodlá zastávat a prosazovat.

8. Žalobci nechápu, proč by měly jejich názory bránit veřejné či odborné diskusi, když naopak právě poměrně jasná a jednoznačná artikulace postoje sdružení dává k takové diskusi

1 na <http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=20754>

prostor. Jestliže snad má žalovaný za to, že diskuse je možná pouze mezi názorovými proudy shodnými s postoji oficiálními, a diskuse vně těchto hranic je nepřípustná, bylo by dobře připomenout mu, že totalitní režim, v němž měl žalovaný právo určovat obyvatelstvu meze přípustných názorů a za vyjádření názorů mimo tyto mantinely občany persekuoval a trestal, skončil v této zemi před dvaceti lety.

9. Žalobci v této souvislosti odkazují na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a na to, co tento soud uvedl *a margo* mocenské regulace názorové výměny, totiž že co největší bohatost diskuse o věcech veřejných by měla být státní mocí regulována jen v míře nezbytně nutné. Míra regulace proponovaná žalovaným je nepřiměřená a nemístná.

IV.

10. Žalovaný pokračuje tvrzením, že podle části XIII Postupimské dohody, na jejímž základě došlo k přesídlení německého obyvatelstva, nejsou přesídlené osoby z hlediska mezinárodního práva oprávněny vznášet jakékoli nároky, zejména na návrat do vlasti, na náhradu škody nebo na majetek, který zůstal na území, z něhož byly vysídleny, ani na omluvu nebo zadostiučinění.

11. K tomu žalobci podotýkají, že žádný mezinárodněprávní dokument, který by se nazýval *Postupimská dohoda*, neexistuje, a už vůbec neexistuje norma mezinárodního práva, jež by upírala vyhnanému německému obyvatelstvu právo vznášet uvedené nároky nebo jež by vůči němu vůbec měla jakoukoli působnost; v tomto směru jde o čistou fabulaci žalovaného. Závěrečná deklarace Postupimské konference, jež se konala od 17. 7. do 2. 8. 1945 v Postupimi u Berlína, obsahuje toliko konstatování, že podle společného názoru tří rokujících vlád *bude třeba* provést přesun německého obyvatelstva z Polska, Československa a Maďarska, a že by se tento přesun měl udát spořádaným a humánním způsobem.

12. V podrobnostech žalobci odkazují na rozsáhlou odbornou literaturu k této otázce, zejména pak na monografickou práci historika Milana Churaňe *Postupim a Československo*².

V.

13. Žalovaný tvrdí, že snahy o revisi tzv. Benešových dekretů jsou *de facto* snahou o revisi druhé světové války a o revisi příslušných mezinárodních smluv, jež opatření tehdejší Československé republiky potvrdily.

14. Žalobci znovu upozorňují, že žádné takové mezinárodní smlouvy, jež měly vyhnání sudetoněmeckého obyvatelstva aprobovat, *neexistují*, a co se týká revise výsledků druhé světové války, k té došlo již změnou zahraničně-politické orientace Československa v r. 1989. Chtěl-li by žalovaný trvat na tom, aby se výsledky druhé světové války zakotvené do různých formálních i neformálních dohod dosažených v Teheránu, na Jaltě a v Postupimi nerevidovaly, musel by nutně požadovat, aby byla Česká republika znovu začleněna do ruské sféry vlivu a aby byla na dva státy znovu rozdělena Spolková republika Německo. Absurdita takové představy je, jak žalobci doufají, zřejmá i soudu.

VI.

15. K části III vyjádření žalobci vyjadřují své překvapení, že žalovaný nezná význam slova *disent*, zejména byl-li to právě žalovaný, kdo byl až do r. 1989 pověřen jeho potlačováním a

² Milan Churaň: *Postupim a Československo*, nakladatelství Libri, Praha 2001, ISBN: 80-7277-062-4

pronásledováním jeho nositelů, disidentů. Disent je slovo latinského původu a ve svém primárním významu znamená nesouhlas, zejména s oficiálními politickými názory. Disent ve smyslu „nesouhlasný názor člena (soudního) senátu“ je významem toliko odvozeným a druhořadým, a dissent jako skupina stoupců jiného smýšlení je význam přenesený, metonymický.

16. Formulaci vyjádření, že žalobcům nic nebrání projevovat své smýšlení jako jednotlivcům či jako neformálnímu uskupení, avšak „*takového aktivity nelze vykonávat na základě stanov opatřených registrační doložkou státního orgánu*“, pokládají žalobci nejen za příkře odporující platnému právu, ale za naprosto skandální a v demokratickém právním státě absolutně nepřipustnou.

17. Jak vyplývá z ustanovení čl. 20 odst. 3 Listiny, výkon spolčovacích práva lze omezit jen v případech stanovených zákonem, jestliže to je v demokratické společnosti nezbytné pro bezpečnost státu, ochranu veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku, předcházení trestným činům nebo pro ochranu práv a svobod druhých. Obdobně je zaručena ustanovením čl. 17 Listiny svoboda projevu.

18. Není a nemůže být tedy dána žádná třída oficiálně akceptovatelných názorů, které smějí být prezentovány navenek „s doložkou ministerstva“, a názorů *pro domo*, neoficiálních, jež občané smějí projevovat toliko jako fyzické osoby nebo neformální sdružení. Registrační doložka není vyjádřením státní aproby názorů vymezených stanovami občanského sdružení; pokud by tomu tak bylo, ocitli bychom se zpět v situaci před listopadem 1989, kdy žalovaný připouštěl sdružování občanů toliko v tzv. socialistických organizacích, jejichž činnost musela být materiálně i formálně souladná s politikou Komunistické strany Československa.

19. Proti uvedené formulaci vyjádření se proto žalobci ostře ohrazují a budou o ní dostupnými prostředky informovat veřejnost, včetně zahraničních sdělovacích prostředků.

VII.

20. Žalovaný uvádí, že nálezy Ústavního soudu je třeba respektovat, a má jistě pravdu. Na straně druhé však judikatura všech soudů, včetně Ústavního, podléhá změnám a prochází postupným vývojem a závěry 15 let starého nálezu je proto na místě podrobit zkoumání i z hlediska toho, nakolik odpovídají recentnímu vývoji společenských věd a zda ještě odrážejí ty obecné společenské nálady a myšlenkové koncepty, které převládaly v době jeho vydání.

21. Nález Ústavního soudu publikovaný pod č. 55/1995 Sb. pokládají žalobci za překonaný a nevidí nic nedovoleného na tom, budou-li při své spolkové činnosti usilovat o jeho revisi, tak jako budou usilovat o revisi dekretů presidenta Beneše a tzv. amnestijního zákona (zákona č. 115/1946 Sb. o právnosti jednání souvisících s bojem o znovunabytí svobody Čechů a Slováků).

VIII.

22. Žalovaný trvá za svých výhradách vůči názvu sdružení a uvádí, že podle jeho zkušeností lze očekávat protesty veřejnosti podobné těm, které žalovaný zaznamenal v souvislosti se zápisem společnosti SKS - *Informační středisko Praha s. r. o.* do obchodního rejstříku v roce 2002.

23. To opět svědčí o tom, jak málo žalovaný rozumí pojmům běžným v demokratickém právním státě a jak blízko mají myšlenková schémata jeho úvah k režimu totalitnímu, jehož oporu ostatně žalovaný po několik desítek let představoval.

24. Protesty proti existenci určitých právnických osob jsou běžnou součástí demokratického společenského diskursu. Je na žalovaném, aby případným protestujícím vysvětlil zásady svobody spolčovací a svobody projevu a aby s těmito protesty naložil způsobem, jaký mu předepisuje zákon. Mají-li snad zaměstnanci žalovaného za to, že v demokratické společnosti není pro protesty místo a občané by měli za všech okolností vyjadřovat s kroky státních orgánů souhlas, měli by uvážit, zda své představy nenaplní lépe v Bělorusku, na Kubě nebo v Severní Koreji než v demokratické České republice.

IX.

25. K požadavku obnovy pokojného soužití Čechů a Němců na území České republiky žalobci poznamenávají pouze tolik, že tomuto soužití brání mimo jiné to, že zhruba třem milionům Němců bylo po válce na základě ústavního dekretu presidenta republiky č. 33/1945 Sb. o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské odňato československé občanství, takže jsou dnes ve své vlasti cizinci, přičemž jejich jedinou vinou byl vesměs toliko jejich ethnický původ. Že samotná koncepce kolektivního trestu je nepřijatelná a neslučitelná s ústavním řádem České republiky, připustí – když už ne žalovaný – snad aspoň soud.

X.

26. Ze všech těchto důvodů jsou žalobci nuceni na své žalobě v plném rozsahu setrvat.

V Praze dne 11. února 2010

Wolfgang Habermann

Tomáš Pecina

Jan Šinágl